TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. gruodžio 16 d.*

Byloje C-524/06

dėl *Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen* (Vokietija) 2006 m. gruodžio 15 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2006 m. gruodžio 28 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Heinz Huber

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans ir K. Lenaerts, teisėjai P. Kūris, G. Arestis, U. Lõhmus, E. Levits (pranešėjas) ir L. Bay Larsen,

* Proceso kalba: vokiečių.

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. sausio 8 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— H. Huber, atstovaujamo *Rechtsanwalt* A. Widmann,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos M. Lumma ir C. Schulze-Bahr, padedamų universiteto profesoriaus K. Hailbronner,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos L. Van den Broeck,

— Danijos vyriausybės, atstovaujamos B. Weis Fogh,

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos E.-M. Mamouna ir K. Boskovits,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* W. Ferrante,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. G. Sevenster, C. M. Wissels ir C. Ten Dam,

— Suomijos vyriausybės, atstovaujamos J. Heliskoski,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos E. O'Neill, padedamos baristerės J. Stratford,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos C. Docksey ir C. Ladenburger,

susipažinęs su 2008 m. balandžio 3 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su EB 12 straipsnio 1 dalies, skaitomos kartu su EB 17 ir 18 straipsniais, EB 43 straipsnio 1 dalies ir 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995, p. 31–50; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 skyrius, 15 t., p. 355–374) 7 straipsnio e punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas byloje tarp Vokietijoje gyvenančio Austrijos piliečio H. Huber ir Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos Federalinės migracijos ir pabėgėlių reikalų tarnybos (*Bundesamt für Migration* und *Flüchtlinge*, toliau – *Bundesamt*), dėl H. Huber prašymo panaikinti centriniame užsieniečių registre (*Ausländerzentralregister*, toliau – AZR) esančius jo asmens duomenis.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyvos 95/46 8 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Kadangi, siekiant pašalinti kliūtis asmens duomenims judėti, asmenų teisių ir laisvių apsauga tvarkant tokius duomenis turi būti lygiavertė visose valstybėse narėse; <…>“

4 Šios direktyvos 10 konstatuojamojoje dalyje papildomai nurodyta:

„<…> suvienodinant <…> [su asmens duomenų tvarkymu susijusius nacionalinius] įstatymus, negali būti sumažinta juose numatyta apsauga, o priešingai – turi būti siekiama aukšto apsaugos lygio visoje Bendrijoje.“

5 Šios direktyvos 1 straipsnio „Direktyvos paskirtis“ 1 dalyje nurodyta:

„Pagal šią direktyvą valstybės narės saugo fizinių asmenų pagrindines teises ir laisves, o ypač jų privatumo teisę tvarkant asmens duomenis.“

6 Šios direktyvos 2 straipsnyje pateikiamos tokios apibrėžtys:

„<…>

a) „asmens duomenys“ reiškia bet kurią informaciją, susijusią su asmeniu (duomenų subjektu), kurio tapatybė yra nustatyta arba gali būti nustatyta; asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta, yra tas asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta tiesiogiai ar netiesiogiai, ypač pasinaudojus nurodytu asmens identifikavimo kodu arba vienu ar keliais to asmens fizinei, fiziologinei, protinei, ekonominei, kultūrinei ar socialinei tapatybei būdingais veiksniais; [„asmens duomenys“ reiškia bet kurią informaciją, susijusią su fiziniu asmeniu, kurio tapatybė yra nustatyta arba gali būti nustatyta (duomenų subjektu); asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta, yra tas asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta tiesiogiai ar netiesiogiai, ypač

pasinaudojus nurodytu asmens identifikavimo kodu arba vienu ar keliais to asmens fizinei, fiziologinei, protinei, ekonominei, kultūrinei ar socialinei tapatybei būdingais veiksniais;]

b) „asmens duomenų tvarkymas“ (tvarkymas) reiškia bet kurią operaciją ar operacijų rinkinį, automatiniais arba neautomatiniais būdais atliekamus su asmens duomenimis, kaip antai: rinkimas, užrašymas, rūšiavimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, atgaminimas, paieška, naudojimas, atskleidimas perduodant, platinant ar kitu būdu padarant juos prieinamus, išdėstymas reikiama tvarka ar sujungimas derinant, blokavimas, trynimas ar naikinimas;

<…>“

7 Direktyvos 95/46 taikymo sritis jos 3 straipsnyje apibrėžiama taip:

„1. Ši direktyva taikoma automatiniais būdais tvarkant asmens duomenis ištisai arba dalimis ir neautomatiniais būdais tvarkant asmens duomenis, kai tie duomenys sudaro arba yra skirti sudaryti rinkmenų sistemos dalį.

2. Ši direktyva netaikoma tvarkant asmens duomenis:

— kai yra užsiimama tokia veikla, kuri nepatenka į Bendrijos teisės taikymo sritį, kaip antai veikla, kuri numatyta Europos Sąjungos sutarties V ir VI dalyse, taip pat kai atliekamos tvarkymo operacijos, susijusios su visuomenės saugumu, gynyba, valstybės saugumu (taip pat ir valstybės ekonomine gerove, kai tvarkymo operacija susijusi su valstybės saugumo klausimais) ir su valstybės veiksmais baudžiamosios teisės srityje,

— kai duomenis tvarko fizinis asmuo, užsiimdamas tik asmenine ar namų ūkio veikla.“

8 Šios direktyvos 7 straipsnio e punkte nurodyta:

„Valstybės narės numato, kad asmens duomenis galima tvarkyti tik tuo atveju, jeigu:

<…>

e) tvarkyti reikia vykdant užduotį, atliekamą visuomenės labui, arba įgyvendinant oficialius įgaliojimus, suteiktus duomenų valdytojui arba trečiajai šaliai, kuriai atskleidžiami duomenys;

<…>“

9 Pagal 1968 m. spalio 15 d. Tarybos direktyvos 68/360/EEB dėl valstybių narių darbuotojų bei jų šeimų judėjimo ir teisės apsigyventi Bendrijoje apribojimų panaikinimo (OL L 257, 1968, p. 13–16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 skyrius, 1 t., p. 27–31) 4 straipsnį:

„1. Valstybės narės suteikia teisę apsigyventi savo teritorijoje asmenims, išvardytiems 1 straipsnyje, galintiems pateikti šio straipsnio 3 dalyje nurodytus dokumentus.

2. Kaip teisės apsigyventi įrodymas yra išduodamas dokumentas su tokiu pavadinimu: „Leidimas apsigyventi EEB valstybės narės piliečiui“. <…>

3. Kad EEB valstybės narės piliečiui būtų išduotas leidimas apsigyventi, valstybės narės gali reikalauti pateikti tik tokius dokumentus:

— iš darbuotojo:

a) dokumentą, su kuriuo jis atvyko į jų teritoriją;

b) darbdavio patvirtinimą apie įdarbinimą arba įdarbinimo pažymą;

— iš darbuotojo šeimos narių:

c) dokumentą, su kuriuo jie atvyko į jų teritoriją;

d) dokumentą, išduotą jų kilmės valstybės arba valstybės, iš kurios jie atvyko, kompetentingos institucijos, įrodantį jų giminystės ryšius;

e) tais atvejais, kurie išvardyti (1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje (OL L 257, 1968, p. 2–12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 skyrius, 1 t., p. 15–26)) 10 straipsnio 1 ir 2 dalyse, dokumentą, išduotą jų kilmės valstybės arba valstybės, iš kurios jie atvyko, kompetentingos institucijos, įrodantį, kad jie toje šalyje yra darbuotojo išlaikytiniai arba gyvena jo namuose.

<…>“

10 Direktyvos 68/360 10 straipsnyje numatyta:

„Valstybės narės nenukrypsta nuo šios direktyvos nuostatų, išskyrus atvejus, susijusius su viešąja tvarka, visuomenės saugumu ar jos sveikata.“

11 Pagal 1973 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyvos 73/148/EEB dėl valstybių narių piliečių judėjimo ir gyvenimo Bendrijoje apribojimų, susijusių su įsisteigimu ir paslaugų teikimu, panaikinimo (OL L 172, 1973, p. 14–16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 skyrius, 1 t., p. 167–169) 4 straipsnio 1 dalį:

„Kiekviena valstybė narė kitų valstybių narių piliečiams, norintiems įsisteigti jos teritorijoje, kad galėtų verstis savarankiškai dirbančių asmenų veikla, suteikia teisę nuolat gyventi, kai remiantis Sutartimi panaikinami tokios veiklos apribojimai.

Teisei gyventi įrodyti išduodamas „Europos Bendrijų valstybės narės piliečio leidimas gyventi“. Šis dokumentas galioja ne trumpiau kaip penkerius metus nuo išdavimo dienos ir yra automatiškai atnaujinamas.

<…>“

12 Direktyvos 73/148 6 straipsnyje numatyta:

„Valstybė narė leidimui gyventi gauti ar teisei gyventi nereikalauja pareiškėjo pateikti bet kuriuos kitus dokumentus, išskyrus:

a) asmens tapatybę patvirtinantį dokumentą ar pasą, kurį pateikęs jis atvyko į valstybės narės teritoriją;

b) įrodymą, kad jis arba ji priklauso 1 ir 4 straipsniuose minėtai asmenų grupei.“

13 Šios direktyvos 8 straipsnyje pakartojama Direktyvos 68/360 10 straipsnyje numatyta išimtis.

14 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba priėmė Direktyvą 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančią Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančią Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (OL L 158, 2004, p. 77–123; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 skyrius, 5 t., p. 46–61), kuri į nacionalinę teisę turėjo būti perkelta iki 2006 m. balandžio 30 dienos. Šios direktyvos 5 straipsnyje nurodyta:

„1. Nepažeidžiant nuostatų dėl kelionės dokumentų, taikomų nacionaliniam pasienio patikrinimui, valstybės narės suteikia tapatybės kortelę ar pasą turintiems Sąjungos piliečiams ir pasą turintiems šeimos nariams teisę įvažiuoti į jų teritoriją.

<…>

5. Valstybės narės gali reikalauti atitinkamo asmens pranešti apie savo buvimą jos teritorijoje per pagrįstą ir nediskriminacinį laikotarpį. Šio reikalavimo nesilaikančiam asmeniui gali būti pritaikytos proporcingos ir nediskriminacinės sankcijos.“

15 Europos Sąjungos piliečių teisė gyventi kitoje nei jų pilietybės valstybėje narėje ilgiau kaip tris mėnesius šios direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta taip:

„Visi Sąjungos piliečiai turi teisę gyventi kitos valstybės narės šalyje ilgiau kaip tris mėnesius, jei jie:

a) yra darbuotojai ar savarankiškai dirbantieji priimančiojoje valstybėje narėje; arba

b) turi pakankamai išteklių sau ir savo šeimos nariams, kad per savo gyvenimo šalyje laikotarpį netaptų našta priimančiosios valstybės narės socialinės paramos sistemai, ir turi visavertį sveikatos draudimą priimančiojoje valstybėje narėje; arba

c) — yra priimti į privačią arba valstybinę instituciją, akredituotą ar finansuojamą priimančiosios valstybės narės pagal savo įstatymų ar kitų teisės aktų praktiką, turėdami pagrindinį studijų kurso baigimo tikslą, įskaitant profesinį rengimą, ir

— turi visavertį sveikatos draudimą priimančiojoje valstybėje narėje ir užtikrina atitinkamą nacionalinę instituciją pateikdami deklaraciją ar kitokiu jos pasirinktu lygiaverčiu būdu, kad jie turi pakankamai išteklių sau ir savo šeimos nariams, kad per savo gyvenimo šalyje laikotarpį netaptų našta priimančiosios valstybės narės socialinės paramos sistemai; arba

<…>“

16 Pagal šios direktyvos 8 straipsnį:

„1. Nepažeidžiant 5 straipsnio 5 dalies, jei šalyje gyvenama ilgiau kaip tris mėnesius, priimančioji valstybė narė gali reikalauti Sąjungos piliečių užsiregistruoti atitinkamose institucijose.

2. Registracijos terminas turi būti ne trumpesnis kaip trys mėnesiai nuo atvykimo dienos. Registracijos sertifikatas turi būti išduodamas nedelsiant, nurodant užsiregist-

ruojančio asmens vardą, pavardę, adresą ir registracijos datą. Nesilaikant registracijos reikalavimų atitinkamam asmeniui gali būti taikomos proporcingos ir nediskriminacinės sankcijos.

3. Registracijos sertifikatui išduoti valstybės narės gali tik reikalauti, kad:

— Sąjungos piliečiai, kuriems taikomas 7 straipsnio 1 dalies a punktas, pateiktų galiojančią tapatybės kortelę ar pasą, įsidarbinimo patvirtinimą iš darbdavio ar įsidarbinimo sertifikatą arba įrodymą, kad jie yra savarankiškai dirbantys asmenys,

— Sąjungos piliečiai, kuriems taikomas 7 straipsnio 1 dalies b punktas, pateiktų galiojančią tapatybės kortelę ar pasą ir įrodymą, kad jie atitinka ten nurodytus reikalavimus,

— Sąjungos piliečiai, kuriems taikomas 7 straipsnio 1 dalies c punktas, pateiktų galiojančią tapatybės kortelę ar pasą, įstojimo į akredituotą instituciją įrodymą, visaverčio sveikatos draudimo polisą ir 7 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytą deklaraciją ar lygiavertes priemones. <…>“

17 Tos pačios direktyvos 27 straipsnis „Bendrieji principai“ nurodyta:

„1. Laikydamosi šio skyriaus nuostatų valstybės narės gali apriboti Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių, neatsižvelgiant į pilietybę, judėjimo ir gyvenimo šalyje laisvę dėl valstybinės politikos, visuomenės saugumo ar sveikatos apsaugos priežasčių. Šiomis priežastimis nesinaudojama ekonominėms reikmėms patenkinti.

2. Priemonės, kurių imtasi dėl valstybinės politikos ar visuomenės saugumo priežasčių, turi atitikti proporcingumo principą ir turi būti grindžiamos vien tik atitinkamo asmens elgesiu. Buvę kriminaliniai nusikaltimai patys savaime negali būti tokių priemonių ėmimosi priežastis.

Atitinkamo asmens elgesys turi kelti tikrą ir pakankamai rimtą pavojų, kenkiantį vienam iš pagrindinių visuomenės interesų. Pateisinimai, kurie yra nesusiję su atvejo aplinkybėmis arba grindžiami bendrosios prevencijos sumetimais, nėra priimtini

3. Siekdama tikrai nustatyti, ar atitinkamas asmuo kelia pavojų valstybinei politikai ar visuomenės saugumui, išduodama registracijos sertifikatą arba, jei registravimo sistemos nėra, nė vėliau kaip per tris mėnesius nuo atitinkamo asmens atvykimo į jos teritoriją ar nuo jo pranešimo apie buvimą jos teritorijoje, kaip numatyta 5 straipsnio 5

dalyje, arba išduodama leidimo gyventi šalyje kortelę priimančioji valstybė narė, jei jai tai atrodo svarbu, gali pareikalauti kilmės valstybės narės ir, jei prireiktų, kitų valstybių narių pateikti informaciją apie bet kokius galimus įrašus apie atitinkamą asmenį policijos registruose. Tokie paklausimai nedaromi nuolat. <…>“

18 Galiausiai 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 862/2007 dėl Bendrijos migracijos statistikos ir tarptautinės apsaugos statistikos ir panaikinantis Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 311/76 dėl statistinių duomenų rinkimo apie darbuotojus užsieniečius (OL L 199, p. 23) nustato sistemą, pagal kurią valstybės narės pateikia Europos Bendrijų Komisijai statistiką apie jų teritorijose vykstančios migracijos srautus.

Nacionalinės teisės aktai

19 Pagal 1994 m. rugsėjo 2 d. Centrinio užsieniečių registro įstatymo (*Gesetz über das Ausländerzentralregister*, BGBl. 1994 I, p. 2265) su pakeitimais, padarytais 2005 m. birželio 21 d. Įstatymu (BGBl. 1994 I, p. 1818, toliau – AZRG), 1 straipsnio 1 dalį Federalinei vidaus reikalų ministerijai priklausanti *Bundesamt* tvarko AZR, t. y. centrinį registrą, kuriame kaupiami tam tikri asmens duomenys ir apie tuos užsieniečius, kurie Vokietijos teritorijoje gyvena ne tik laikinai. Iš 1996 m. birželio 4 d. Federalinės vidaus reikalų ministerijos Bendrojo administracinio aplinkraščio, skirto AZRG ir jį įgyvendinančiam Potvarkiui (*Allgemeine Verwaltungsvorschrift des Bundesministeriums des Innern zum Gesetz über das AZR und zur AZRG-Durchführungsverordnung*), matyti, jog šis registras skirtas ir ilgiau negu tris mėnesius šioje teritorijoje gyvenantiems užsieniečiams. Ši informacija kaupiama dviejose atskirai tvarkomose duomenų bazėse. Vienoje kaupiami asmens duomenys apie Vokietijoje gyvenančius arba gyvenusius užsieniečius, o kitoje – apie prašymus suteikti vizą pateikusius asmenis.

20 Pagal AZRG 3 straipsnį pirmojoje duomenų bazėje kaupiama ši informacija:

— duomenis pateikusi įstaiga,

— *Bundesamt* suteiktas numeris,

— įtraukimo į registrą pagrindas,

— pavardė, mergautinė pavardė, vardai, gimimo data ir vieta, lytis, pilietybė,

— kitokios ir anksčiau turėtos pavardės ir vardai, šeiminė padėtis, duomenys apie tapatybės dokumentus, paskutinė gyvenamoji vieta išvykimo valstybėje, savo noru pateikti duomenys apie tikėjimą ir sutuoktinio arba partnerio pilietybę,

— duomenys apie atvykimą ir išvykimą iš teritorijos, teisės nuolat gyventi statusas, Federalinės darbo agentūros sprendimai dėl leidimo dirbti, pabėgėlio statuso pripažinimas kurioje nors valstybėje, mirties data,

— priimti sprendimai dėl, be kita ko, pateikto prašymo suteikti prieglobstį bei anksčiau pateiktų prašymų suteikti leidimą nuolat gyventi, taip pat informacija apie taikytą išsiuntimo iš šalies procedūrą, arešto orderį, įtarimai dėl psichotropinių medžiagų apyvartą ir imigraciją reglamentuojančių įstatymų pažeidimų arba dėl teroristinės veiklos, teistumas už tokias veikas ir

— paskelbta paieška.

21 Būdama atsakinga už AZR tvarkymą, *Bundesamt* atsako už į ją įtrauktų duomenų teisingumą.

22 Vadovaujantis AZRG 1 straipsnio 2 dalimi, įregistruodama ir perduodama asmens duomenis apie užsieniečius, *Bundesamt* padeda viešojo administravimo subjektams, atsakingiems už nuostatų dėl užsieniečių teisių ir prieglobsčio teisės taikymą, ir kitiems viešosios valdžios subjektams.

23 Pagal šio įstatymo 10 straipsnio 1 dalį kiekvienas viešojo administravimo subjekto prašymas atlikti paiešką AZR arba suteikti joje esančius asmens duomenis turi tenkinti keletą sąlygų, kurių įvykdymą kiekvienu konkrečiu atveju turi patikrinti *Bundesamt*. Pastaroji privalo nustatyti, ar viešojo administravimo subjekto prašomi duomenys yra būtini šiam subjektui pavestoms užduotims vykdyti ir konkrečiam tikslui, kuriam prašoma suteikti šiuos duomenis. *Bundesamt* turi teisę atmesti prašymą, jeigu jis neatitinka iš anksto nustatytų sąlygų.

24 Šio įstatymo 14–21 ir 25–27 straipsniuose nurodoma, kokie asmens duomenys gali būti perduoti atsižvelgiant į jų prašančius subjektus.

25 Pagal AZRG 14 straipsnio 1 dalį visiems Vokietijos viešojo administravimo subjektams gali būti perduoti duomenys apie tapatybę, gyvenamąją vietą, mirties datą ir informacija apie bylą tvarkančią įstaigą bei sprendimą nesuteikti duomenų.

26 Šio įstatymo 12 straipsnyje užklausoms apie grupę, t. y. vieną ar daugiau bendrų skiriamųjų savybių turinčius asmenis, keliami įvairūs pagrindo ir formos reikalavimai. Teisė pateikti tokią užklausą suteikiama tik ribotam viešųjų subjektų skaičiui. Be to, apie visus asmens duomenų perdavimus reikia informuoti federalinį ir regiono asmens duomenų apsaugos priežiūros pareigūnus.

27 Kitų užklausų atžvilgiu šio įstatymo 22 straipsnyje numatyta teisė atitinkamą leidimą turintiems viešiesiems subjektams patiems tiesiogiai atlikti paiešką AZR naudojantis automatine procedūra. Tačiau ši teisė suteikiama tik griežtai apibrėžtose situacijose ir tik po to, kai *Bundesamt* palygino atitinkamo subjekto interesą su bendruoju interesu. Be to, tokia paieška negalima pagal užklausas apie grupes. Atitinkamą leidimą AZRG 22 straipsnio prasme turintys subjektai, vadovaujantis šio įstatymo 7 straipsniu, turi teisę duomenis ir informaciją į AZR įvesti ir tiesiogiai.

28 Galiausiai AZRG 25–27 straipsniuose apibrėžiami privatūs subjektai, galintys gauti tam tikrus AZR duomenis.

29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas papildomai nurodė, kad Vokietijoje bet kuris gyventojas, neatsižvelgiant į tai, ar jis yra Vokietijos pilietis, turi užsiregistruoti gyvenamosios komunos administracijos tvarkomame registre (*Einwohnermelderegister*). Šiuo atžvilgiu Komisija papildomai nurodė, kad tokiuose registruose kaupiama tik dalis duomenų, esančių AZR, ir nekaupiami, be kita ko, duomenys apie leidimo nuolat gyventi statusą.

Faktinės bylos aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

30 Austrijos pilietis H. Huber apsigyveno Vokietijoje 1996 m. siekdamas joje vykdyti nepriklausomą draudimo agento veiklą.

31 Apie jį AZR sukaupti tokie duomenys:

— pavardė, vardas, gimimo data ir vieta, pilietybė, šeiminė padėtis, lytis,

— atvykimų į Vokietijos teritoriją ir išvykimų iš jos istorija, rezidento statusas,

— turimų ir turėtų pasų duomenys,

— anksčiau deklaruotų gyvenamųjų vietų istorija ir

— *Bundesamt* pastabos, duomenis pateikusios įstaigos ir jų pastabos.

32 Manydamas, jog yra diskriminuojamas tvarkant AZR sukauptus duomenis apie jį, nes tokios duomenų bazės, kuri būtų skirta Vokietijos piliečiams, nėra, 2000 m. liepos 22 d. H. Huber paprašė panaikinti šiuos duomenis. 2000 m. rugsėjo 29 d. tuo metu už AZR tvarkymą atsakinga administracijos tarnyba šį prašymą atmetė.

33 Atmetus dėl šio sprendimo pateiktą skundą, H. Huber pateikė skundą Kelno administraciniam teismui (*Verwaltungsgericht Köln*), kuris 2002 m. gruodžio 19 d. patenkino jo reikalavimą. *Verwaltungsgericht Köln* nusprendė, kad duomenų apie Vokietijos pilietybės neturintį Europos Sąjungos pilietį bendrasis tvarkymas registre yra apribojimas EB 49 ir 50 straipsnių prasme, kurio negalima pateisinti tikslu greitai tvarkyti su teise nuolat gyventi susijusias užsieniečių bylas. Be to, šis teismas nusprendė, kad ginčijamų duomenų saugojimas ir tvarkymas pažeidė EB 12 ir 18 straipsnius, Direktyvos 95/46 6 straipsnio 1 dalies b punktą ir jos 7 straipsnio e punktą.

34 Dėl šio sprendimo *Bundesrepublik Deutschland*, veikdama per *Bundesamt*, pateikė apeliacinį skundą Aukštesniajam administraciniam teismui (*Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen*), kuris mano, jog tam, kad galėtų priimti sprendimą įvairiais jo nagrinėjamais teisės klausimais, reikia, kad Teisingumo Teismas išaiškintų Bendrijos teisę.

35 Pirma, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką Europos Sąjungos pilietis, teisėtai gyvenantis priimančiosios valstybės narės, kurios pilietybės jis neturi, teritorijoje, gali remtis EB 12 straipsniu visose situacijose, kurios patenka į Bendrijos teisės taikymo sritį. Šiuo atžvilgiu jis mini 1998 m. gegužės 12 d. Sprendimą *Martínez Sala* (C-85/96, Rink. p. I-2691, 63 punktas), 2001 m. rugsėjo 20 d. Sprendimą *Grzelczyk* (C-184/99, Rink. p. I-6193, 32 punktas) ir 2005 m. kovo 15 d. Sprendimą *Bidar* (C-209/03, Rink. p. I-2119, 32 punktas). Taigi, pasinaudojęs EB 18 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teise laisvai judėti, H. Huber gali remtis EB 12 straipsnyje numatytu diskriminavimo draudimu.

36 Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad tarp bendrojo tvarkymo, atliekamo su H. Huber asmens duomenimis AZR sistemoje, ir duomenų apie Vokietijos pilietį tvarkymo yra du skirtumai: pirma, kai kurie duomenys apie ieškovą pagrindinėje byloje saugomi ne tik jo gyvenamosios komunos registre, bet ir AZR; antra, pastarajame kaupiami papildomi duomenys.

37 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių, ar toks skirtingas tvarkymas gali būti pateisinamas būtinybe kontroliuoti užsieniečių apsigyvenimą Vokietijos teritorijoje. Jam taip pat kyla klausimas, ar Vokietijos teritorijoje gyvenančių arba gyvenusių Europos Sąjungos piliečių, kurie neturi Vokietijos pilietybės, asmens duomenų bendrasis tvarkymas yra proporcingas visuomenės saugumo užtikrinimo tikslui, nes AZR skirtas visiems tokiems piliečiams, ne tik tiems, kurių atžvilgiu buvo pritaikyta išsiuntimo iš Vokietijos teritorijos arba draudimo apsigyventi šioje teritorijoje priemonė.

38 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, jog, įvertinus pagrindinės bylos aplinkybes, H. Huber patenka į EB 43 straipsnio taikymo sritį. Kadangi įsisteigimo laisvė apima ne tik nepriklausomos profesinės veiklos pradėjimo,

bet ir jos vykdymo sąlygas, jis klausia, ar duomenų apie H. Huber bendrasis tvarkymas AZR sistemoje gali taip paveikti šias sąlygas, kad yra naudojimosi šia laisve apribojimas.

39 Trečia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar Direktyvos 95/43 7 straipsnio e punkte įtvirtintas būtinumo kriterijus gali būti duomenų bendrojo tvarkymo sistemos, kaip antai AZR, vertinimo kriterijus. Šis klausimas grindžiamas prielaida, kad ši direktyva neturi poveikio nacionalinio teisės aktų leidėjo teisei pačiam nustatyti būtinumo reikalavimo apibrėžtį. Tačiau jei vis dėlto taip nėra, kiltų klausimas, kaip suprasti šį reikalavimą, konkrečiau tariant, prireiktų paaiškinimo, ar administracinio supaprastinimo tikslu galima būtų pateisinti tokį duomenų tvarkymą, koks nustatytas AZRG.

40 Šiomis aplinkybėmis *Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

„1. Ar užsieniečių, kurie yra Sąjungos piliečiai, asmens duomenų bendrasis tvarkymas centriniame užsieniečių registre yra suderinamas su <…> Sąjungos piliečių, kurie naudojasi teise laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, diskriminacijos dėl pilietybės draudimu (EB 12 straipsnio pirmąja pastraipa, skaitoma kartu su 17 straipsniu ir 18 straipsnio 1 dalimi)?

2. [Ar toks tvarkymas yra suderinamas su] laisvo vienos valstybės narės piliečių įsikūrimo kitos valstybės narės teritorijoje apribojimų draudimu (EB 43 straipsnio pirmąja pastraipa)?

3. [Ar toks tvarkymas yra suderinamas su] Direktyvos 95/46/EB 7 straipsnio e punkte įtvirtintu būtinumo reikalavimu <…>?“

Dėl prejudicinių klausimų

Pirminės pastabos

41 Šiais klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo klausia apie registre, kaip antai AZR, atliekamo asmens duomenų tvarkymo suderinamumą su Bendrijos teise.

42 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad AZRG 1 straipsnio 2 dalyje numatyta, jog saugodama tam tikrus asmens duomenis apie užsieniečius AZR sistemoje ir perduodama juos, už šio registro tvarkymą atsakinga *Bundesamt* padeda viešojo administravimo subjektams, atsakingiems už užsieniečiams ir prieglobsčiui skirtų teisės nuostatų įgyvendinimą, ir kitiems viešosios valdžios subjektams. Savo rašytinėse pastabose Vokietijos vyriausybė konkrečiai nurodė, jog AZR naudojamas statistiniais tikslais bei saugumo, policijos ir teisminėms institucijoms įgyvendinant turimas su pavojingomis arba visuomenės saugumui pavojų keliančiomis kriminalinėmis veikomis susijusias procesinių veiksmų bei paieškų atlikimo galias.

43 Iš karto reikia konstatuoti, kad tokie duomenys, kokie, kaip nurodyta nutartyje pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kaupiami AZR sistemoje apie H. Huber, yra asmens duomenys Direktyvos 95/46 2 straipsnio a punkto prasme, nes tai „informacija, susijusi su fiziniu asmeniu, kurio tapatybė nustatyta arba gali būti nustatyta“. Todėl už šiuos duomenis apimančio registro tvarkymą atsakingo subjekto atliekamas jų rinkimas, saugojimas ir perdavimas yra „asmens duomenų tvarkymas“ šios direktyvos 2 straipsnio b punkto prasme.

44 Tačiau Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalyje aiškiai nurodyta, kad ši direktyva netaikoma, be kita ko, asmens duomenų tvarkymui, susijusiam su visuomenės saugumu, gynyba, valstybės saugumu ir valstybės veiksmais baudžiamosios teisės srityje.

45 Iš to matyti, kad nors teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti skirtas arba statistiniais tikslais atliekamas asmens duomenų tvarkymas patenka į Direktyvos 95/46 taikymo sritį, taip nėra kovai su nusikalstamumu skirto tokių duomenų tvarkymo atveju.

46 Todėl sprendžiant dėl tokiame registre, kaip antai AZR, atliekamo asmens duomenų tvarkymo atitikties Bendrijos teisei, reikia atskirai įvertinti dvi šio registro funkcijas. Pirma, pagalbos viešojo administravimo subjektams, atsakingiems už teisę apsigyventi reglamentuojančių teisės aktų taikymą, bei naudojimo statistiniais tikslais funkciją reikia įvertinti vadovaujantis Direktyvos 95/46 nuostatomis arba, tiksliau tariant, kaip nurodyta trečiajame prejudiciniame klausime, atsižvelgiant į šios direktyvos 7 straipsnio e punkte įtvirtintą būtinumo sąlygą, aiškinamą paisant Sutarties reikalavimų, visų pirma bet kokio diskriminavimo dėl pilietybės draudimo EB 12 straipsnio 1 dalies prasme. Antra, kovos su nusikalstamumu funkciją reikia įvertinti vadovaujantis pirmine Bendrijos teise.

Dėl asmens duomenų tvarkymo statistiniais tikslais arba teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti

Būtinumo sąvoka

47 Direktyvos 95/46 1 straipsniu iš valstybių narių reikalaujama užtikrinti fizinių asmenų pagrindinių teisių ir laisvių, ypač jų privataus gyvenimo apsaugą tvarkant asmens duomenis.

48 Pagal Direktyvos 95/46 II skyriaus „Bendrosios asmens duomenų tvarkymo teisėtumo taisyklės“ nuostatas bet koks asmens duomenų tvarkymas, kuriam netaikomi šios direktyvos 13 straipsnyje numatyti leidimai nukrypti, turi, pirma, atitikti šios direktyvos 6 straipsnyje nurodytus duomenų kokybės principus ir, antra, tenkinti vieną iš duomenų tvarkymo teisėtumo principų, išvardytų šios direktyvos 7 straipsnyje (šiuo atžvilgiu žr. 2003 m. gegužės 20 d. Sprendimo *Österreichischer Rundfunk ir kt.*, C-465/00, C-138/01 ir C-139/01, Rink. p. I-4989, 65 punktą).

49 Šio 7 straipsnio e punkte numatyta, kad asmens duomenų tvarkymas yra teisėtas, jeigu jo „reikia vykdant užduotį, atliekamą visuomenės labui, arba įgyvendinant oficialius įgaliojimus, suteiktus duomenų valdytojui arba trečiajai šaliai, kuriai atskleidžiami duomenys“.

50 Šiame kontekste reikia priminti, kad Direktyva 95/46 siekiama, kaip matyti iš jos 8 konstatuojamosios dalies, kad asmenų teisių ir laisvių apsaugos tvarkant asmens duomenis lygis taptų lygiavertis visose valstybėse narėse. Jos 10 konstatuojamojoje

dalyje papildomai nurodoma, kad derinant šioje srityje taikytinus teisės aktus negali sumažėti šiuose teisės aktuose numatyta apsauga, atvirkščiai – turi būti siekiama užtikrinti aukšto lygio apsaugą visoje Bendrijoje.

51 Šiuo atžvilgiu buvo nuspręsta, kad minėtų nacionalinės teisės aktų suderinimas nėra tik minimalus ir iš esmės reiškia išsamų suderinimą (žr. 2003 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Lindqvist*, C-101/01, Rink. p. I-12971, 96 punktą).

52 Todėl, atsižvelgiant į tikslą užtikrinti lygiaverčio lygio apsaugą visose valstybėse narėse, Direktyvos 95/46 7 straipsnio e punkte minimos būtinumo sąvokos, skirtos apibrėžti vieną iš hipotezių, kuomet asmens duomenų tvarkymas yra teisėtas, turinys skirtingose valstybėse narėse neturėtų skirtis. Taigi tai yra autonomiška Bendrijos sąvoka, kurią reikia aiškinti taip, kad ji visiškai atitiktų šios direktyvos tikslą, įtvirtintą jos 1 straipsnio 1 dalyje.

Teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti skirto arba statistiniais tikslais atliekamo asmens duomenų tvarkymo, kaip antai AZR sistemoje, būtinumo vertinimas

53 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad AZR yra centrinis registras, kuriame kaupiami asmens duomenys apie Europos Sąjungos piliečius, neturinčius Vokietijos pilietybės, ir kuriame paiešką atlikti gali įvairūs viešieji ir privatūs subjektai.

54 Dėl registro, kaip antai AZR, naudojimą teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti reikia priminti, kad dabartiniame Bendrijos teisės vystymosi etape Europos Sąjungos piliečio teisė apsigyventi kitos valstybės narės, kurios pilietis jis nėra, teritorijoje nėra besąlygiška ir gali būti susieta su Sutartyje ir jai įgyvendinti priimtose nuostatose įtvirtintais apribojimais bei sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Jipa*, C-33/07, Rink. p. I-5157, 21 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

55 Direktyvos 68/360 4 straipsnis, skaitomas kartu su šios direktyvos 1 straipsniu, bei Direktyvos 73/148 6 straipsnis, skaitomas kartu su šios direktyvos 1 straipsniu, valstybės narės piliečio teisę apsigyventi kitos valstybės narės teritorijoje ilgiau nei tris mėnesius siejo su jo priklausymu vienai iš šiose direktyvose nurodytų kategorijų ir su tam tikrų šios teisės patvirtinimo formalumų įvykdymu, t. y. su pareiškėjo atliekamu leidimo apsigyventi ir kitų dokumentų bei informacijos pateikimu arba pranešimu apie juos.

56 Be to, pagal Direktyvos 68/360 10 straipsnį ir Direktyvos 73/148 8 straipsnį valstybės narės, remdamosi viešosios tvarkos, visuomenės saugumo arba visuomenės sveikatos sumetimais, galėjo nukrypti nuo šių direktyvų nuostatų apribodamos kitų valstybių narių piliečių teisę atvykti ir apsigyventi jų teritorijoje.

57 Direktyvos 2004/38, kurios perkėlimo terminas pasibaigė 2006 m. balandžio 30 d. ir kuri dėl to dar nebuvo taikoma tuo metu, kai atsirado nagrinėjamos aplinkybės, 7 straipsnyje kitų valstybių narių piliečių teisės apsigyventi atžvilgiu nustatomos sąlygos, kurios iš esmės yra lygiavertės įtvirtintosioms minėtose ankstesnėse direktyvose, o 27 straipsnio 1 dalyje – su šia teise susiję apribojimai. Šios direktyvos 8 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad priimančioji valstybė narė kiekvienam Europos Sąjungos piliečiui, kuris turi kitos valstybės narės pilietybę, pageidaujančiam

apsigyventi jos teritorijoje ilgiau nei tris mėnesius, gali nustatyti užsiregistravimo atitinkamose institucijose sąlygą. Šiuo atžvilgiu priimančioji valstybė narė, vadovaudamasi 8 straipsnio 3 dalimi, gali reikalauti pateikti įvairius dokumentus ir informaciją, leidžiančius šioms institucijoms nustatyti, ar įvykdytos teisės apsigyventi sąlygos.

58 Todėl reikia pripažinti, jog valstybei narei būtina turėti reikalingą informaciją ir dokumentus, kad pagal taikytiną Bendrijos teisės aktais apibrėžtą sistemą galėtų nustatyti, ar kitos valstybės narės pilietis turi teisę apsigyventi jos teritorijoje ir ar nėra priežasčių, pateisinančių šios teisės apribojimą. Todėl registro, kaip antai AZR, naudojimas siekiant padėti už teisę apsigyventi reglamentuojančių teisės aktų taikymą atsakingoms institucijoms iš principo yra teisėtas, o jo pobūdis – suderinamas su EB 12 straipsnio 1 dalyje įtvirtintu diskriminacijos dėl pilietybės draudimu.

59 Tačiau reikia pažymėti, kad tokiame registre gali būti kaupiama tik ta informacija, kuri yra būtina šiam tikslui. Šiuo atžvilgiu dabartiniame Bendrijos teisės vystymosi etape Direktyvos 2004/38 8 straipsnio 3 dalyje ir 27 straipsnio 1 dalyje minimuose dokumentuose nurodytų asmens duomenų tvarkymą reikia laikyti būtinu Direktyvos 95/49 7 straipsnio e punkto prasme teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti.

60 Taip pat reikia pažymėti, jog kadangi duomenų, reikalingų teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti, rinkimas jų nesaugant gali pasirodyti neveiksmingas, nes teisės apsigyventi turėtojo asmeninės situacijos pokyčiai gali turėti padarinių jo statusui šios teisės atžvilgiu, institucija, atsakinga už registrą, kaip antai AZR, turi užtikrinti, kad saugomi duomenys prireikus būtų atnaujinti, t. y. pirma, kad jie atitiktų faktinę atitinkamų asmenų situaciją, ir, antra, kad pertekliniai duomenys būtų pašalinti iš registro.

61 Kalbant apie tvarką, pagal kurią toks registras naudojamas teisę apsigyventi reglamentuojantiems teisės aktams taikyti, būtina Direktyvos 95/46 7 straipsnio e punkto prasme galima laikyti tik šioje srityje kompetenciją turinčioms institucijoms suteiktą prieigos teisę.

62 Galiausiai dėl būtinybės už teisę apsigyventi reglamentuojančių teisės aktų taikymą atsakingoms valdžios institucijoms turėti centrinį registrą, kaip antai AZR, reikia pripažinti, kad net darant prielaidą, jog decentralizuotuose registruose, kaip antai komunų gyventojų registrai, yra visi duomenys, reikalingi minėtoms institucijoms vykdyti pavestas užduotis, centralizuoti šiuos duomenis gali būti būtina Direktyvos 95/46 7 straipsnio e punkto prasme, jei tai padėtų veiksmingiau taikyti teisę apsigyventi reglamentuojančius teisės aktus Europos Sąjungos piliečiams, pageidaujantiems apsigyventi valstybės narės, kurios piliečiai jie nėra, teritorijoje.

63 Statistinės registro, kaip antai AZR, funkcijos atžvilgiu reikia priminti, kad, Bendrijos teisėje įtvirtinus laisvą asmenų judėjimą ir visiems į jos taikymo sritį patenkantiems asmenims suteikus teisę Sutartyje nurodytais tikslais patekti į valstybių narių teritoriją, nebuvo paneigta šių valstybių kompetencija imtis priemonių, kad nacionalinės institucijos turėtų tikslią informaciją apie gyventojų judėjimą jų teritorijoje (1976 m. liepos 7 d. Sprendimo *Watson ir Belmann*, 118/75, Rink. p. 1185, 17 punktas).

64 Be to, tam, kad įvyktų Reglamente Nr. 862/2007 numatytas statistikos apie migraciją valstybių narių teritorijoje perdavimas, šios valstybės turi surinkti statistiniams duomenims parengti reikalingą informaciją.

65 Tačiau įgyvendinant šią kompetenciją nėra būtinybės Direktyvos 95/46 7 straipsnio e punkto prasme surinkti ir saugoti tokius su konkrečiu vardu ir pavarde susietus duomenis, kokie renkami ir saugomi AZR registre. Kaip savo išvados 23 punkte nurodė generalinis advokatas, šiam tikslui pakanka tvarkyti anoniminę informaciją.

66 Iš visų nurodytų argumentų darytina išvada, kad asmens duomenų apie Europos Sąjungos piliečius, kurie neturi atitinkamos valstybės narės pilietybės, tvarkymo sistema, kokia įtvirtinta AZRG, kuria siekiama padėti už su teise apsigyventi susijusių teisės aktų taikymą atsakingoms nacionalinėms institucijoms, tenkina Direktyvos 95/49 7 straipsnio e punkte įtvirtintą būtinumo reikalavimą, aiškinamą paisant bet kokios diskriminacijos dėl pilietybės draudimo, tik jei:

— joje kaupiami tik tie duomenys, kurie šioms institucijoms yra būtini taikyti minėtus teisės aktus, ir

— jeigu jos centralizuotas pobūdis leidžia veiksmingiau taikyti šiuos teisės aktus šios valstybės narės pilietybės neturinčių Europos Sąjungos piliečių teisės apsigyventi atžvilgiu.

67 Patikrinti, ar šios sąlygos įvykdytos pagrindinėje byloje, turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

68 Bet kuriuo atveju su konkrečiu vardu ir pavarde susietų asmens duomenų tvarkymo ir saugojimo tokiame registre, kaip antai AZR, statistiniais tikslais negalima laikyti būtinu Direktyvos 95/46 7 straipsnio e punkto prasme.

Dėl asmens duomenų apie kitų valstybių narių pilietybę turinčius Europos Sąjungos piliečius tvarkymo kovos su nusikalstamumu tikslais

69 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Europos Sąjungos piliečio statusas yra pagrindinis valstybių narių piliečių statusas, kuriuo siekiama užtikrinti, kad tokioje pačioje situacijoje atsidūrusių valstybių narių piliečių teisinis vertinimas, neatsižvelgiant į jų pilietybę ir nepažeidžiant šiuo atžvilgiu aiškiai nustatytų išimčių, būtų toks pats (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Grzelczyk* 30 ir 31 punktus; 2003 m. spalio 2 d. Sprendimo *Garcia Avello*, C-148/02, Rink. p. I-11613, 22 ir 23 punktus ir minėto sprendimo *Bidar* 31 punktą).

70 Šiuo atžvilgiu Europos Sąjungos pilietis, teisėtai gyvenantis priimančiosios valstybės narės teritorijoje, gali remtis EB 12 straipsniu visose situacijose, kurios priklauso Bendrijos teisės taikymo *ratione materiae* (žr. minėtų sprendimų *Martínez Sala* 63 punktą; *Grzelczyk* 32 punktą ir *Bidar* 31 punktą).

71 Tokias situacijas sudaro, be kita ko, naudojimasis EB sutartyje įtvirtintomis pagrindinėmis laisvėmis, įskaitant naudojimąsi EB 18 straipsnyje numatyta laisve judėti ir apsigyventi valstybės narės teritorijoje (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Bidar* 33 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

72 Iš AZRG 1 straipsnio, skaitomo kartu su 1996 m. birželio 4 d. Federalinės vidaus reikalų ministerijos administraciniu aplinkraščiu, susijusiu su AZRG ir jo įgyvendinimo reglamentu, matyti, kad AZR forma įgyvendinta asmens duomenų saugojimo ir tvarkymo sistema yra skirta visiems Vokietijos Federacinės Respublikos pilietybės neturintiems Europos Sąjungos piliečiams, kurie Vokietijos teritorijoje gyvena ilgiau negu tris mėnesius, neatsižvelgiant į priežastis, dėl kurių jie ten gyvena.

73 Todėl, kadangi H. Huber pasinaudojo EB 18 straipsniu suteikta laisve judėti ir apsigyventi šioje teritorijoje, nagrinėti, ar diskriminacijos dėl pilietybės draudimo principą atitinka tokia asmens duomenų saugojimo ir tvarkymo sistema, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, kai duomenys joje saugomi ir tvarkomi kovos su nusikalstamumu tikslais, reikia, atsižvelgiant į pagrindinės bylos kontekstą, pagal EB 12 straipsnio 1 dalį.

74 Šiame kontekste reikia pastebėti, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą nepateikiama tikslios informacijos, kuria remiantis būtų galima nustatyti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamai situacijai taikomos EB 43 straipsnio nuostatos. Tačiau net jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nuspręstų, kad taip yra nagrinėjamu atveju, nediskriminavimo principo taikymas neturėtų skirtis, atsižvelgiant į tai, ar remiamasi šia nuostata, ar EB 12 straipsnio 1 dalimi, skaitoma kartu su 18 straipsnio 1 dalimi.

75 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką nediskriminavimo principas, nesvarbu, ar jis grindžiamas EB 12 straipsniu, ar EB 43 straipsniu, reikalauja, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai. Toks vertinimas gali būti pateisinamas, tik jeigu jis pagrįstas nuo atitinkamų asmenų pilietybės nepriklausančiomis objektyviomis priežastimis, kurios yra proporcingos teisėtai siekiamam tikslui (šiuo klausimu žr. 2008 m. birželio 5 d. Sprendimo *Wood*, C-164/07, Rink. p. I-4143, 13 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

76 Todėl tokiame kontekste, koks susiklostė pagrindinėje byloje, kovos su nusikalstamumu tikslo atžvilgiu reikia lyginti atitinkamos gyvenamosios valstybės narės pilietybės neturinčių Europos Sąjungos piliečių situaciją ir šios valstybės narės piliečių situaciją. Iš tikrųjų Vokietijos vyriausybė rėmėsi tik šiuo viešosios tvarkos užtikrinimo aspektu.

77 Nors toks tikslas yra teisėtas, juo negalima remtis siekiant pateisinti sisteminį asmens duomenų tik apie tuos Europos Sąjungos piliečius, kurie neturi atitinkamos valstybės narės pilietybės, tvarkymą.

78 Kaip savo išvados 21 punkte pabrėžė generalinis advokatas, kova su nusikalstamumu bendrąja prasme, kaip savo pastabose nurodo Vokietijos vyriausybė, reikalauja tirti padarytus nusikaltimus ir pažeidimus, neatsižvelgiant į juos padariusių asmenų pilietybę.

79 Taigi kovodama su nusikalstamumu valstybė narė neturėtų skirti savo piliečių padėties nuo jos teritorijoje gyvenančių ir jos pilietybės neturinčių Europos Sąjungos piliečių padėties.

80 Todėl skirtingas savo piliečių ir kitų Europos Sąjungos piliečių vertinimas sistemiškai kovos su nusikalstamumu tikslu tvarkant tik asmens duomenis apie atitinkamos valstybės narės pilietybės neturinčius Europos Sąjungos piliečius yra EB 12 straipsnio 1 dalimi draudžiama diskriminacija.

81 Darytina išvada, kad EB 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad ji draudžia valstybei narei kovos su nusikalstamumu tikslu įdiegti specialiai šios valstybės narės pilietybės neturintiems Europos Sąjungos piliečiams skirtą asmens duomenų tvarkymo sistemą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

82 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **Asmens duomenų apie atitinkamos valstybės narės pilietybės neturinčius Europos Sąjungos piliečius tvarkymo sistema, kaip antai įtvirtinta 1994 m. rugsėjo 2 d. Centrinio užsieniečių registro įstatyme (*Gesetz über das Ausländerzentralregister*) su pakeitimais, padarytais 2005 m. birželio 21 d. Įstatymu, kuria siekiama padėti už su teise apsigyventi susijusių teisės aktų taikymą atsakingoms nacionalinėms institucijoms, tenkina 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų**

apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo 7 straipsnio e punkte įtvirtintą būtinumo reikalavimą, aiškinamą paisant bet kokios diskriminacijos dėl pilietybės draudimo, tik jei:

— **joje kaupiami tik tie duomenys, kurie šioms institucijoms yra būtini taikyti minėtus teisės aktus, ir**

— **jeigu jos centralizuotas pobūdis leidžia veiksmingiau taikyti šiuos teisės aktus šios valstybės narės pilietybės neturinčių Europos Sąjungos piliečių teisės apsigyventi atžvilgiu.**

Patikrinti, ar šios sąlygos įvykdytos pagrindinėje byloje, turi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Bet kuriuo atveju su konkrečiu vardu ir pavarde susietų asmens duomenų tvarkymo ir saugojimo tokiame registre, kaip antai centrinis užsieniečių registras, statistiniais tikslais negalima laikyti būtinu Direktyvos 95/46 7 straipsnio e punkto prasme.

2. **EB 12 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad ji draudžia valstybei narei kovos su nusikalstamumu tikslu įdiegti specialiai šios valstybės narės pilietybės neturintiems Europos Sąjungos piliečiams skirtą asmens duomenų tvarkymo sistemą.**

Parašai.